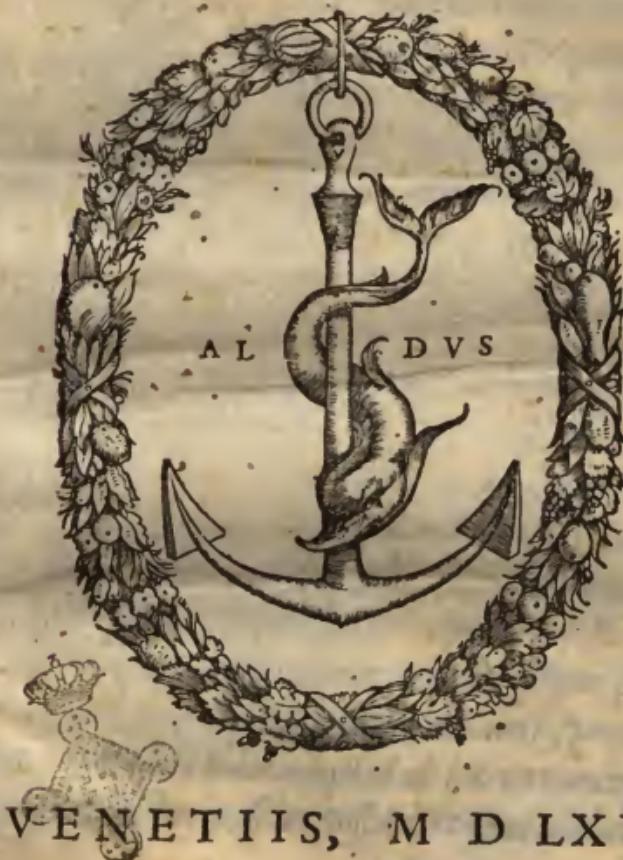

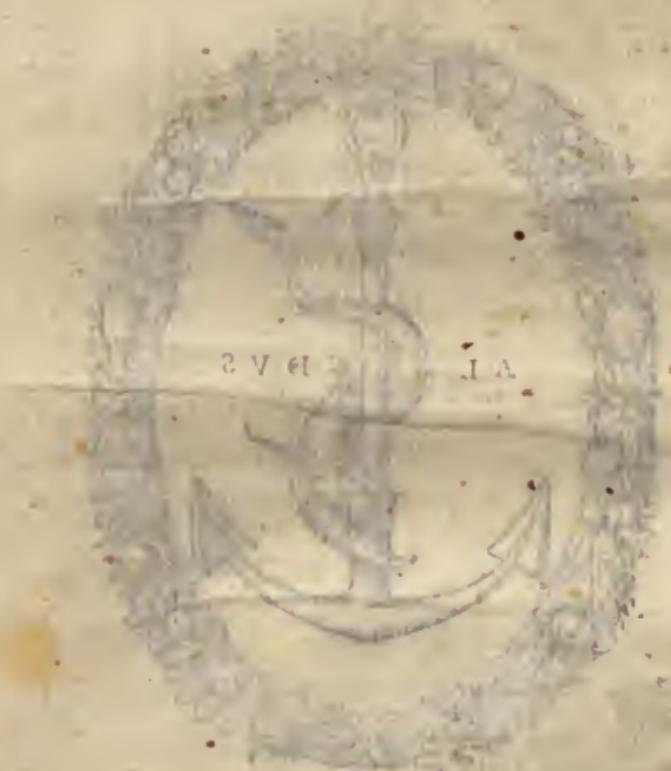
50
IACOBI TAVRELLI
FANESTRIS,
Exquisitior patronymia.

LA COPI TAVARELLI

1521

per pugnaciam

VERITATIS M D LXV

IA COBVS TAVRELLIVS
FANESTRIS, LVDOVICO
GABRIELIO FANESTRI S. P. D.

52
VOD meum tibi libel-
lum de exquisitiore pa-
tronymia Fani non de-
di, factum est repentinō
meo discessu, per quem
non modo non promis-
sum dedi munusculū,
sed neque salutem dixi
ablimine. Habe me (rogo) excusatū, & inof-
ficiosam hanc meam properationem, tardita-
temq; officij compensa, & consolare illo emolu-
mento, quod & libellus tibi factus est auctior,
& mihi non leuis spes iniecta, res meas fore me
liores. Excepit me PIVS hic IIII. pont. max.
satis piè, iussitq; bene sperare. Ego, qui homi-
nis noui fidem in promissis faciendis, constan-
tiam in peramando, quem semel dignum sua
benevolentia, beneficentiaq; iudicauit, profe-
cturum omnino boni aliquid ab illo in me expe-
cto. quidquid erit, scies postea, et gratulaberis

A 2 mihi

mihi (scio) habitum me in aliquo esse numero
at tanta maiestatis uiro, ut ego nunc tibi gra-
tulor, quod Bononiā te contuleris in leges stu-
dendi gratia, mihiq; parueris, qui tibi non
multo ante consulenti me, quodnam studiorum
genus sequi deberes, respondi,

Tu regere imperio populos Romane memento.
Iurisconsulti enim & legum periti ad huius-
modi administrationem diliguntur. quorum
in numero ut excellas, molle ingenium tuum,
et acre studium, doctrinaq; minimè iejuna pro-
certo mihi pollicentur. Quare da operam, ut
per actis feliciter studij isti ius tui spatijs, Romā
te recipias; ubi tua feruens uirtus ita emine-
at, ut & alios honores sibi debitos consequatur,
& Cardinalitiam dignitatem, quam Gabriel
Gabrielius aui tui pateruus, vir amplissimus
ante adeptus est, continuet in tua gente, tanto
meliore fato, quanto prius tu grācas litteras à
puero, & in patria didicisti, quas ille senescen-
tem, & quando Umbria, Perusiaq; legatum
(ut uulgas loquitur) agebat: discere pulchrū
putauit. ut adiumento tibi esse possint ad sa-
pientius, faciliusq; gerendos magistratus, non
magis

52

magistratus impedimento ad discendūm.
Vale, & Petro fratri tuo, & Antonio Maio-
rano communi amico, philosophiae candidatis,
nec tamen à poetica abhorrebitus amoenitate,
nostras hasce Patronymicas, minus ab alijs ob-
seruatas obseruationes imperti. Profsunt Poe-
tarum enarratoribus, profsunt poetis. quod in-
frascripto epigrammate sum testatus. Vale
iterum. Ex Vrbe. III. Non. Mai. M D LX.

TAVRELLIVS AD LECTOREM.

Vtile grammatico nostrum hoc opus, utile uati,
Alter ut utatur, alter ut edoceat:
Sume, patronymicæ uocis, cui doctior usus.
Est cordi, & plurum subtrahe te numero:
Plures quippe mali, quos ignorantia uexat.
Turbam horū ut fugias, nostrū opus auxilio est.

PETRVS GABRIELIVS FAN.

PRO TREP TICON CARMEN.

Virtus (ut ait) urbis instar optimæ est,
Habentis integerrimos ciues suos,
Intelligentiaq; summa præditos,
Viros gerentes & probè rem publicam.
Aequaq; partes qui fouent modestia:

Mira-

Mirabiles, & admodum sorti pares
Deorum, ibi non est uidere quempiam
Mouere auaras, ut rapinam exerceat:
Manus. ibi non ullus est iniurius
Cuiquam suorum ciuium, aut mortalium.
Nec cogitatur turpitudo, aut scelus.
Omnes sed una obire gaudent omnia
Viros decentia optimos, & maximos.
Mirum uideri nec tibi debet mali
Nam quidquid est in urbibus cunctis: malas
Dissensiones quod creet: longè amouent.
Quarumq; gratia alter alterum petit
Dolo latenti: ea omnia expellunt foras.
Aurum, & uoluptas nanque, honorq; turgidus
Iandudum habentur inter illos nullius
Momenti, ut ad rem aptè gerendum publicam
Parum ualentia, atque deprauantia
Mores. ita usquequaque felicem, & sacram
Cunctis refertam denique, & beatam bonis
Omnes in omnibus pares, & liberi,
Legumq; seruantissimi uitam trahunt,
Cuncti sere aduenæ sunt urbis incolæ
Et pauperes, & diuites; dicunt enim
Omnes fore huius ciuitatis compotes.
Modò uoluntas omnibus ferens eò
Sit prompta; nec multum interest, utrum aduena
Sit liber, an libertus, an seruus magis.
Illic neque externa oris elegantia,
Nec ditiore cultu, auito aut suæ
Splendore gentis ciuitatem moris est

Donare,

58

Donare, uerum oportet omnes maxima
Scientia esse nobiles, cupidine
Ertangi honesto, nec labores spernere.
Nullo uoluptatum colore decipi,
Nil arduis in rebus emollescere.
His quisquis omnibus nitens uirtutibus
Vrbem pede attinget graui, illico sacros
Sumetur inter ordines hic ciuium.
O quam beata lector hoc est ciuitas.
O quam beati illius incolae. Quid est?
Quid te moratur? quin cito carpas iter
Illuc. uide, quam multae eò ducant uiæ.
Tos sunt uiæ, quot nobiles, & liberæ
Artes, duces tot, litteras quot bonas
Callent, libenter dexteram qui porrigen
Omnes tibi, si adire pergas grauiter.
Dux quorum, & auspex noster est Taurellius,
Bene ominatis qui adnotationibus
Voces patrum de uocibus tractas docet
Quæsitius libro hoc, & eruditius,
Quam sæculis scripsere qui prioribus.
Quin dicere ausim, quæ docet: prioribus
Scripsere nulli doctiorum sæculis.
Hunc lector audi, iterq; iam arripe impiger,
Angustiæ nec te uiæ deterreant.
Virtutis omne nam bonum solertia
Parat, laborq; dura uenit omnia,
Et uicta reddit inde iucunda omnia.
Nihilq; inertia excitat nisi malum.

52
E I V S D E M .

Ecce patrōnymicas uoces Iacobus ad unguem

Disserit , & reuocat quæ latuere prius .

Felix qui potuit nitidam ex fumo dare lucem ,

Quæ nulli affulxit condita grammatico ;

Quæ tentata prius , sed nulli cognita , tandem

Taurelli in lingua clarior emicuit .

Hanc Iacobus amat nunc innotescere cunctis ,

Eloquio pollens , maximè & ingenio :

Quid dabis huic lector & quas credis reddere grates

Posse pares scriptis , te quibus ipse iuuat ?

Crede mihi , hoc satis est ; cupis hoc Iacobe ; libellū

Sume tibi lector , perlege , nosce , proba .

ANTONIVS MAIORANEVS

AD LECTOREM .

Visere Pictidum sacros quicunque recessus ,

Optat , opus uigili perlègat hoc studio ,

Recta patrōnymicæ ratio hiç dignoscitur artis ,

Et grajo & latio perspicua eloquio ,

Nec tenebræ , ut prius , ullæ adsunt , Taurellius omni

Dum facile amota nube recludit iter ,

Cuius opè & studio uatum monumenta nitescunt

Plurima quis aberat nocte premente decor ,

Splendet opus fulgore tuo Ludouice , quod ora

Docta uirum felix peruolitare iubes ,

Non hoc perdet edax himber , non hostica franget

Ira , nec annorum comminuet series .

I A C O B I T A V R E L L I

FANESTRIS, EXQVISITOR
PATRONYMI A.

4
BIBLIOTECAM
ROMA
VITTORIO EMANUELI

AD LVDOVICVM GABRIELIVM.

VAERENTEM te, mi
Ludouice, de patronymici
formatione, quod est apud
Virgilium Anchisiades, pos
sum paucis expedire, si dicā
factum per poēticam, I, lite
ræ interpositionem, hoc mo
do, ab Anchises, Anchisa
des: ab Anchisiades, Anchisiades, ut ab Aeetes,
Aeétades: ab Aeétades, Aeetiades. unde semi
ninum Acetias, Medea Aeeta filia. Quidio lib.
meta morph. VII. Concipit interea ualidos Aeetias ignes:
& per syncopen Acetis, Valerio Flacco lib. arg. VI.
Et pauor artus
Protinus, atque ingens Aeetida pertulit horror:
& ab Iona, Ionades: ab Ionades, Ioniades, Simon
Petrus, qui Bariona uocatur hebraicè, idest filius
Iona. ita paucis expedire te possum, sed & malè
de te mercar, cui tum utriusque linguæ, tum mei
studiosissimo nihil paruum debeo, nihil vulgare:
& pessimè de sanctissimis aūunculi mei, & præce
mot

B ptoris

ptoris Iacobi Constantij manibus : qui , quod ille docuit me liberalissimè : non impertiar ipse alijs bonarum literarum se^ctatoribus pari mensura , & si possim de Hesiodi præcepto maiore , tum uiri laudibus propagandis desim , qui pro suorum erga me meritorum magnitudine iuxta , atque multitudine : nunquam satis à me laudari poterit , nunquam satis commemorari . Absit à me tam ingratu animi fugillatio , & nota , & tu habe , & tua causa alij omnes studiosi super exquisitioris patronymiæ usu obseruationes meas quasdam magis reconditas , & interiores ijs , quæ scriptorum turba , qui grammaticos canonas ediderunt (infinitæ autem sunt eorum non chiliades , sed myriades) tradidit hactenus , aut prospexit . *Musinōn* hoc quid sit , mox exponam , si prius exposuero ; qui deuenerim ad huiusmodi considerationem . Animaduerti ego quondam à teneris annis pro assidua inter nos consuetudine , Iacobū Constantium ualde admirari , unde fieret , ut ab omnibus rei grāmaticæ magistris traderetur , patronymicum hoc Scipiades formari à recto Scipio , onis . quia si fieret ab hoc recto , integrum fieret Scipionides , cōcīsum Scipio^{des} , cum quarta uocali in penultima . quæ desinentia nusquam appetet in patronymicis masculini generis , in feminini uero per quam paucis , ijsq[;] dorici idiomatis , & in ο^ς purum desinentibus , ut *Axpiōs* , *Axpiōw* . id est Acrisius , Acrisone . Dicebat autem

tem, uerius fieri à recto Scipio, pij. quod propriū uiri nomen dupliciter inclinatur, σκύπτος, πίε: καὶ σκύπτων, πίενος. idest Scipio, pij: & Scipio, pionis, ut appellatium illud, σκύρπτος, πίε: καὶ σκύρπτων, πίενος. idest Scorpius, pij, & Scorpio, pionis, & alia multa. Hæc ille de uno, quæ tantum mihi inhæserunt in memoria, ut multos post annos repetita mecum à me natu grandiore occasio nem mihi præbuerint, etiam alia quamplurima obseruandi, quæ prolata, pronunciataque sint in hunc modum. quorum nonnulla collegi hoc libello, & ad te misi. ut his cognitis, & perspectis, minus mirum tibi uideatur, si tua de quæstione mihi proposita noluerim cōmunia, triuialiaq; respondere. Docebo igitur (desita aliquando præfatione) unius, & eiusdem uiri nomen secundum uarias nominum inflexiones à poëtis non nūquā usurpari solere: ac, licet usitatius nomen, & frequentius habeatur ex una declinatione: ab alterius tamen declinationis nomine minus obuio fieri patronymicum, idq; constantiore in usu retineri. Dicam planius, & dilucidius. duo à me de clarabuntur, unum, quòd duo, plurāue sint propria unius uiri nomina: alterum, quòd ab eorum aliquo minus uulgato patronymicum fiat aut cōmodius, aut eruditius. si quid præterea scitu dignum, & utile occurrerit (necessè est enim non pauca occurrere) id quoque adiuuandi, delectan dique gratia attingam. classem ducat Aeneas.

4
Aīvēas, νέις, media breui per εψιλὸν communiter pro uiro Thebano, Chori magistro, dicitur Pindaro, Olympior. specie VI.

- Οἴεινον νιῦ ἔταιρες

Aīvēa, θεῷ τον μὴν ἦ-

εαν παρθενίαν κελαδῆσσα.

Aīvēas, νέις, media longa per ει diphthongum Ionicè, pro Troiano heroë, Veneris, & Anchisæ filio, Homero tota Iliade, & hymno in Venerem.

περ δὲ καὶ Aīvēas δύοις ἔταιραι.

Aīvēs, νέος, νῦν, pro Cizyci patre, Dolopum rege,

Helesponti accolarum Orpheo in Argonauticis,

Δὴ τότε κεκλιμένων ἐπελήλυθε Κίζυκος ἥρος

Ος Δολόπων ἵναστε κεκλιπόνων αὐθερόπων

Aīvēos φίλος μός.

superiores duæ uoces sunt primæ (ut nosti) simpliciter declinatorum nominum apud græcos inflexionis: tertia tertiaæ contractorum. Diuersæ igitur uoces, diuersæ personæ. nihil tamen refert. Virgilius sic accepit ex sua, idest poëtica, autoritate, ut unum significant Aeneam,

Quem Dardanio Anchisæ

Alma Venus genuit, Phrygij Simoëntis ad undā. ab Aeneas masculinum patronymicum deducitur Aeneades. Virgilius lib. I. Aen.

Defessi Aeneadæ, quæ proxima littora cursu

Contendunt petere.

unde femininum fiat Aeneas, ados, ab Aeneus Aeneides quadrifyllabica uox, & per synæresin

Aenides

56

Aenides trifyllabica. pro Dolopibus, Flaccus lib.
Argon. III.

Aenidæ caris sociūm digressibus hærent :
pro Ascanio Aeneæ filio Virgilius Aen. lib. IX.
Sit satis Aenidæ talis impunè Numanum
Oppetiisse tuis.

Quod nec Seruium latuit, nec Priscianum. sed
Priscianus nutat, Seruius docet confirmatius.
Hinc femininum Aeneis, neidos. à quo magno
illi operi, quo errores Aeneæ, præliaq; comple-
titur, titulum fecit Aeneis. quod sic formatur à
genitio recti Aeneus, si communis est, fit mascu-
linum *Aeneidēς*, femininum *Aeneīς*, sīn Ionicus est,
masculinum *Aeneidēς*, femininum *Aeneīς*. quare
penultima Aeneidos ambigua est pro dialecti
diuersitate. à communi quidem lingua, breuis:
Ouidius lib. de ponto III. elegia IIII.

Aeneidos uati grande fuisse tonus.

ab Ionica uerò, longa. Idem lib. tristium II.

Ettamen ille tuæ felix Aeneidos autor.

quem Statius in Thebaidos peroratione imita-
tus, dixit.

Viue precor, nec tu diuinam Aeneida tenta.

Non malum se ducem præbuit (ut mea fert sententia) Aeneas. uidcamus, quām strenuè sequan-
tur Chryses, Achilles, Laertes. quibus cùm suæ
partes feliciter cesserint: tunc omnis quæstio de
Anchisiade liquido, facileq; fuerit declarata, ac
determinata.

Xpúσης,

Χρύσης, σὺ dicitur, & χρυσός, σίος. idest Chryses, s̄e; & Chryseus, lei. Αχέλλης, λε: Αχέλλας, λε: & Αχέλλως, λέος. idest Achilles λε: Achillas, λε: & Achilleus, lei. Λαέρτης, τύ: λαέρπος, πίν: λάέρπος, πίν: idest laértes, t̄e, laérтиus, tij: & lartius, tij.

Chrysen à Chryses semper nominat Homerus. filiam tamen, quæ κυελωνυμικῶς Astinome dicebatur: Chryseidem uocat παῖελωνυμικῶς à χρυσός, quo non utitur. contrà Hippodamiam Brise filiam, Achillis amicam Briseidem appellat à patre βερσός, ὁ καὶ Βεισός: idest Briseus, qui & Brises. sed à Brises abstinet, non abstinet à Briseus, patet ex primo Iliados libro.

*Τλει, δὲ νέον καλούσινθεν ἔβαν κύρπης ἄγοντες
Κέρπεις βεισόνος.*

ubi βεισόνος κούρπεις, idest Brisei filiam nūncupat Briseidem per antonomasiam.

Ab Achiles, λε, & ab Achillas, λε, fieri potest patronymicum Achillades (ut à Butes Butades: ab Hippotes, Hippotades, unde Aeolus Hippotades: ab Alebas, Alebades: à Demeas Demeades, & per synæresin Demades) sed ego nondum reperi. Ab Achilleus fit Achilleides quinque syllabarum, & contractione facta Achillides. Ouid: in Epistola Hermiones,

Pyrrhus Achillides animosus imagine patris.
non nego tamen & Achilleides scribi posse quinquesyllabicè. à quo Achilleis titulus Statiani poematis de Achille. sed magis placet Achillides contra-

contractè, ut Pelides, Thesides, Atrides, à Peleo,
Theseo, Atreo. Quod dixi Achilles, læ; idiotis-
mi est Dorici. Dores enim nomina in $\epsilon\bar{u}\varsigma$ tertiae
contractorum declinationis ad primam reducunt
simpliciū declinationem, mutata $\epsilon\bar{u}\varsigma$ in $\bar{\eta}\varsigma$, ut περ-
σές, πέρσις: ὀδυσσές, ὀδύσσης: & ο in υ æolicè ὑλύσ-
σης (unde Vlysses Latinis, teste etiam Quintilia-
no lib. orat. institut. primo) Αχλλός Αχέλλης. in-
de uocandi casus Ouidio lib. met. XIII.

Tuq; tuis armis, nos te poteremur Achille.

Et Vlysse eidem in Penelopes epistola, primo uer
su (si uetustorum codicum fidei stamus)

Hanc tua Penelope lento tibi mittit Vlysse.

plures tamen legere Vlysses, ut uitetur amatum
alioquī græcis homœoteleuton. Illud autem
quod I. trist. lib. legitur, epistola IIII.

Vt foret exemplum ueri Phocæus amoris,
Fecerunt furiæ tristis Oreste tuæ.

mendosum est, & corrigendum Oresta. qui uo-
catiūs est regularis à nominatiuo primæ æqui-
syllabicorum nominum uariationis habente & an-
te $\eta\varsigma$ ultimam, & confirmatur grauissimorum poë
tarum usu Sophoclis, & Euripidis.

Euripides in extremo Oreste.

Ορέστη σοι δὲ παῦσθ' ἐγώ καπελγυῶ.

Sophocles in prima Electra

Ισῦν οὐδὲ Ορέστη, καὶ σὺ φίλπαπε ξένων

Πυλάδη πὲ γένει δρᾶν ἐν ταχθεύλλον.

A Laertes rectum sit fieri Laertades, conueniatq;
certis

certis metrorum generibus (ut Achillades, & similia) non heroico, quod maximè huic competit: Laertiades integrum fit à Laertius: & Lartia-
des (per concisionem, an per auersionem poste-
rioris uocalis mōre attico?) sicuti & Lartius dici-
tur à Laertius, secunda uocali extrita. Laertiades
à Laertius ἀποθεῖ, & quadrifyllaba. Horatius lib.
serm. II. satyra V.

O Laertiade, quicquid dicam: aut erit, aut non.
Homerus in II. Iliados lib. & XI. Odysseæ.

Διογένης Λαερπάδη πολυμήχαν' Οδυσσέα.

Lartiades à Lartius trisyllabo, & ἐμπαθεῖ.

Incertus autor lib. græcor. epigrāmatū primo.

Αατίδη Αχιλλῆος τὴν Εκθεσιν αἴματον

Λαερπάδης δαγαῶν εἶλε κακοκεροίη.

autōr itidem incertus eiusdem operis lib. IIII.

Τίς ποθός τὸν ξοίης πόλεμον σελίδεσι γαστίξας,

Η τίς ὁ τὴν δολιχὴν Λαερπάδηο πλάιεν;

Lartius (quod à Laertius est) occurrit lectori apud

Sophocle in ipso primo flagelliferi Aiakis uersu,

Αεὶ μὲν ὡς παῖ Λαερπίς διδόρκασ

Περιάντην ἐχθεσθν αρπασαν θηρόμυνον.

Λαερπίς, pro Λαερπίς. nam si legeres ὡς παῖ Λαερπίου;

una syllaba uersus. superabundaret. si Λαέρπου,

pes offenderetur, occupata ἡ spondeo quarta se-
de, quæ sua est Iambi. Sed & Priscianus ita legit

lib. VII. & Lartio pro Laertio usum esse è nostris

Liuium Andronicum poëtam antiquissimū ostē-
dit. Laertos est ubique Homericæ Odysseæ, ut ne

alios

alios citem autores . quæ declinatio prima est , & par syllabica . ex quo accusandi casus Laerten ultima longa ex græco Λαέρτῳ . Ouidius in epistola Penelopes .

Respice Laerten , ut iam sua lumina condas .

Quo loco si Laertem legamus per m , non per n , accusatiuum tertię latinorum nominum uariationis : opus sit postremam elidere , & uersus reddatur una syllaba minor . Ille quoque ablatiuus ab hac ipsa inflexione est in Briseidos epistola apud eundem Ouidium ,

Laerteq; satus .

Quem multi , casum patrium esse existimātes , per æ diphthongum scribunt uitiosè . quia satus non construitur cum genitio casu , sed cum ablatiuo .

Virgiliuslib . Aen . V I I .

Satus Hercule pulchro

Pulcher Auentinus .

Quid dicemus nunc his ita se gerentibus ? an non apertares , & manifesta est , quod pari modo & Anchises , sæ , dicatur (unde Anchisades) & Anchisius , sii , hoc est græcè Αγχίσης , σίων (quod cum Prisciano suboluisset , lib . I I : de patronymicis , non ausus est pro certo affirmare) unde Anchisia des , quæ tua quæstio est , propter quam instituta est mihi hæc commentatio ? quam , licet sit humiliore argumento , ne sperne . Quoniam plena est bona frugis : & multi , qui sunt alioquin eruditiores , & spirant altius : hæc bonam partem igno-

C r a n t .

rant. legant (quæso) omnia, deinde ipsi secum reputent, quot acceperint, quæ nec postulabant, nec cogitabant, nec opinabantur quidem.

Adiungunt se præmissis Thystes, Nicolas, Pterelas, Iolas, Androgeus, Geryon, Electrus, Scipio, Minos, Athos, forsitan & patronymicis probandi: duabus, pluribus ue nominum declinationibus (unde non una, & simplex patronymicæ ratio) quidem certè non recusandi.

Thystes, stæ, frequentissimus est inuentus.

Thystius, stij, ratio. Sed indicatur à magni etymologici autore. ab hoc Thystiades, ab illo Thystades rectè deriuabitur. usus unius magis, quam alterius erit, pro carminum, quæ tractas, diuersitate.

Primæ declinationes parisyllabicorum sunt Nicolas, Pterelas, Iolas, quod & Iollas dicitur geminato II propter metrum. Tertiæ Nicolaus, Pterelaus, Iolaus. eadem & quartæ, quæ tota attica est: esse possunt, Nicoleos, Ptereles, Ioleos. autoritates de Nicola, Nicolao, Nicoleo ad manum nullæ sunt.

de Pterela Plauti Amphitryone, Ipsusq; Amphitruo regem Pterelam sua obtruncavit manu. de Pterelao Theocriti Heracliuo.

Χαλκεῖας ἐπίθηκεν ἐπ' ἀστίδα, ταν Πτερελάς
Αμφίξυας καλὸν ὄπλον διποιόλαστο πισσόντες.

De Iola, Pindari Nemicorum, specie III.
Καὶ πετιαὶ Σίπη ρεπίμαρφει

Εγκονηπ,

Εγκρίντι, Λαογιέδορτα στέρπη-

δενίς τελεμόνιον Ιόλαπα -

ερσάτας ἐών, ἐπερσεν.

de Iolao, eiusdem Isthmijs, specie I V.

Ἐν δὲ θίβης οἰνοσίας Ιόλαγος

Γίγας ἔχει, προτεῦς δὲ τὸν Αργον.

De Iolla per duo II Virgilij ecloga, Dic mihi
Dameta. - meus est natalis Iolla. Et infra,
Et longum formose Vale, uale, inquit, Iolla.

nec moueat te, quod hic Iollas prorustico ponatur, apud Pindarum uerò, & alios Iolas, & Iolauis pro comite, & auriga Herculis. origo utriusque nominis eadem est, impositio huic, illi arbitaria. illa res magis te sollicitum habeat, quomo do Virgiliana uerba interpretantur. alij enim mirum in modum silent super hoc ultimo uersu. Ser vius (uel aggesta sunt cuiuslibet uerba Seruio ab imperitis librarijs, quod factum est etiam in multis alijs) sic accipit, ut uel Menalcas duo habuerit nomina, dictus etiam Iollas: uel Iollas pro optimo pastore intelligatur ab Iolla quodam pastore nobilissimo. at ego recessisse Phyllidem ab Iolla monstrari sentio, & esse cum Menalca. nam cum Damoetas rogasset Iollam, ut mitteret ad se Phyllidem, suum secum natalem celebraturam: Menalcas non posse hoc obtineri ab Iolla ostendit. quippe ipsum reliquerit, se secuta. dicit igitur, fleuit Phyllis me discedere, & dixit, o for mose Iolla, uale, uale longum. id est à te recedo,

C 2 tu

tu uale diu . recedentium enim uerbum est Vale.
in quem sensum protulit Cicero, dicere multam
salutem. Græci dicunt μαρεάν χαιρε.

Androgeus, gei, latīna est declinatio ; Andro-
geos, geo, græca : Androgeon, onis, uel onos, la-
tina, & græca . à primo genitiuſ est apud Virgil.
II, lib. Aen.

Androgei galeam .

à ſecundo etiā apud eundem ciuſdem Aen. II. III.

In foribus latum Androgeo .

accusatius à tertio apud Propertiū lib. II. eleg. I.

Restituit patrijs Androgeona fōcīs .

à quo adiectiuſ Androgeoneus . Catullus de

nuptijs Pelei, & Thetidos ,

Androgeoneæ pœnas exoluere cædis .

Androgeonides, ac (ut uersui competit heroico)

Androgeoniades , nō malum fiet patronymicū
ab hoc ultimo. à duobus superioribus ut ſiant ;
non ſunt accommoda diēto uersui .

Rex in ultimis oris Hispaniæ, cuius boues abdu-
xit Hercules: ut fuit trium corporum, ita eſt trium
declinationum. Γηρυόνης, ὄνου, idest Geryones, næ,
primæ ſimplicium, & pariſyllabicorū nominum :

Stephanus de Vribus, Ερύθεια ρῆσος γηρυόνου ἐν τῷ
ωνεαρῷ. δῶτι ἐρυθέιας, τῆς γηρυόνου, καὶ ἐρμου. οἱς παν-
ονιαῖς . in quibus uerbis dictionem ἐρμου aſterisco

notaui, quia perſpicuè redolent corruptelam .

Quid enim corruptum, niſi hoc corruptum dicas;

Erythiam Geryonæ filiam eſſe, & Mercurii, hoc

est

est feminā genitā esse ex patre, matreq; masculis?
 Γηρύων, ονος, quintæ . latinè Geryon, onis. Dionysius ē τετράγονος.

Γηρύωνος μη πότμον Αγύνορος.

Γηρυονός, νέος, tertiae contractorum. Hesiodus in Theogonia.

Χρυσέωρ οὐτοπε τετράφαλον Γηρυονῖα.

quod carmen non delumbe est, et si uideatur. licet enim κεφαλὴ penultimam corripiat, Τετράφαλος tamen hic, & πεντηκονταεφάλος illo uersu.

Πεντηκονταεφάλος ανάλδια τε, καταθέντε:
 producunt ex uī, & potestate Φλέμβεια ύγρου, id est
 I liquidæ. qua cōmuni redditur (quando opus
 sit) quæ breuis uocalis antecedit. Inde ἐλάσσια, &
 μέλος (quanquam per Φιλὸν, quod natura breue
 est: scribuntur) primam producunt apud Homerū
 τū, ἐλάσσια in principio primæ Iliados rhapsodiæ,
 Ηερῶν, αὐτοὺς δὲ ἐλάσσια τῶν χαριτῶν:

Μέλος hymno in Mercurium,

Ιμερέων κονάβηος, Σεδος δὲ ταῦτα μέλος αένε:

Et Persiū in Scazonte Satyrarū operi anteposito.
 Quod Angelus Politianus non uidit, & corruptit,
 nectar legi iubens pro melos: mala inducta locutione, nec facta syllabæ medicina.

Et Atalante secundam, quæ alibi correpta est,
 longam habet apud Ouidiū li. metamorph. VIII.
 nemorisq; decus Tegeæa Lycæi.

Venit Atalante Schænei pulcherrima uirgo.

Quem uersum non satis dici possit, quantum misera

serabiliter deprauēt nonnulli, dum se putant corrigere. Forsitan & Iolas medium apud Virg. & relatus apud Terentium, & Lucretium primā producunt magis ex hac ratione (doctius sine dūbio) quām, quod necesse sit (quod ante dictum est) geminare. quanquam non ignorō tradi à Terentiano interprete ad Hecyræ prologum motrem fuisse antiquis omnes liquidas in uerbis duplificari. Geryoneus apud Latinos faciet Geryonei, Geryoniue in casu patrīo, ut Vlysses, sei. Horat. lib. I. Carm. Ode VI.

Nec cursus duplicitis per mare Vlyssēi.

& Vlyssi Virgilius lib. II. Aen.

Myrmidonū, Dolopum'ue, aut duri miles Vlyssi. Quamobrem quod uulgo legitur in VII. Aen. lib. Tergemini nece Geryonis, spoliisq; superbus. ego Geryonei, Geryoniue potius legam. ne Geryonis terminatio cum spoliis sonum reddat auribus insuauem. Seruii autem commentaria, quam Geryone habent: tantisper admittenda, dum ueræ lectionis Geryonei, Gerioni'ue, quid per cras in sit, indicium faciunt. aliâs ut iniucundum est auditu, Geryonis spoliis, ita nece Geryonæ. Quod uero legitimus in Varrone lib. de lingua latina VIII. sic Geryon, & Geryones, Geryonas: considerandum, quid sibi uelit Geryonas. dicatur'ne, ut Aeneas: an corrupta uox sit pro Geryoneus. Patronymicum à nullo horum legi, sed fieri potest ab omnibus.

Electrus

Electrus Alcmenæ pater uocabatur. Plautus Amphitryone.

Qui cum Alcumena nupta est Electri filia. uel dictus est Electrius, & Electri in Plauto est per Electrii per synizesin. ab aliis appellatus est Electryon. Diodorus Siculus lib. bibliothecæ I V. cap. II. Τῆς Ακελοίου Τίνης θαύάντας, καὶ διὸς φασὶ γνέθη περσέα, τούτῳ δὲ μιγεῖσαν τὴν κίνησιν Ανδρομέδαν Ηλεκτρύνα γέρνησα. Επέτα τούτῳ τὸν πέλοπος διερδίκιον σωστίσασαν Αλκυούλεω τεκνώσα. Apollodorus lib. & ipse bibliothecæ II. Ηλεκτρύνων δὲ γάμος τὸν Αλκαιον θυγατέρα μὲν Αλκυούλεω. Pausanias in Corinthiacis, Βασιλεῦσα δὲ φασιν Ηλεκτρύνα εἰ τῇ μείᾳ τὸν πατέρα Αλκυούλην.

Ab Electryone Electryonides, & Electryoniades fiet patronymicum usu mihi incompertum, sed monstratum à ratione. ab Electro, siue Electrio Electrides, & Electriades, consimile superiori, quoad usum. nam Electrides insulæ iuxta Absyrtidas in mari Adriano (ut Plinius lib. nat. histor. III. cap. XX VI.) ante Padum (ut Stephanus) ab Electro, quod est succinum, nuncupatae sunt. Electrides uero Thebarum Boeotiarum portæ, ab Electra Atlantis filia, quæ & Electryone dicta est, nomen acceperunt. Habes apud Apollonii interpretem ad primum Argonauticon librum. Apollodorus III. bibliothecæ lib. Electras uocat, nisi corruptus sit, Electras habens pro Electridas. Scipio; onis, in frequentissimo est usu: Scipius, piii,

pii, petrarò, ne dicam nullo. Scipiades tamen patronymicū à Scipius, pii, uerius trahitur, quam à Scipio, onis; nam Scipio faceret Scipionides. ex quo per concisionem Scipiodes remaneat, vox ridicula, & inaudita, de qua à principio de Constantij uestri sententia plura dixi.

Μίνως, νω, Minos, no, dicitur ab Atheniensib. inquit Laschares: idest (ut ego interpretor) atticè declinatur. & μίνως, νώος, (idest Minos, nois) communiter, & in accusatiuo μίνωα, Homerus Odyss. lib. X I.

Ενθήτοι μίνωα ἵδη διὸς ἀγλαον ιόν.

Sic Catullus de Pelei, & Thetidos nuptiis, Magnanimum ad Minoa uenit.

Hinc patronymicum masculinum Minoides; femininum Minois. Tibullus lib. II. elegia VI. Sic cecinit pro te doctus Minoi Catullus. et Ouidius lib. metamorph. VIII.

Protinus Aegides rapta Minoide Dian
Vela dedit.

Αθως, θω, atticè declinatur, autore Constantino Laschare. unde accusandi casum Αθων usurpauit Herodotus, uel Seruio monstrante super illo Virgiliano uersu ex XII. Aen. lib.
Quantus Athos, aut quantus Eryx.
in quo casu etiam Αθω deprendes apud Theocritum in Thalysiis.

Η Αθω, ή Ρόδοπη, ή Καύκασον εχαρόεται.
A quo mutuatus Maro noster lib. I. Georg. Aut

Aut Atho, aut Rhodopen, aut alta Ceraunia telo
Deijscit.

cuiusmodi terminationem fine, n, in quinque
accusatiis signat Laschares ex attico Archaismo;
Αθο, λαχω, κιω, κω, ιω. quod si uerum est, malè Ser
uius docuit ad illud carmen,

Quantus Athos, aut quāntus Eryx.

os esse breuem. quia cūm atticē declinetur per
μέτρα, o longatur. Dicendum pro Seruio, intelle-
xisse eum breuiari in declinatione communi,
quæ per ο μηχεὸν emittitur, sic Αθος, θε inueniatur
uero, nec ne ēquidem nescio. non possum tamen
adduci, ut putem, Seruium (tanta est hominis do-
ctrina, tam recondita) docuisse; nisi reperisset.

Accedit hūc, quòd attica declinatio parisyllabi-
ca sit à communi. Quam ob rem necesse est com-
munem esse priorem atticā. quod & Gazæ pla-
cluit in sua grammatica. Dicebatur & Αθος, θε ab
Αθος: ut à κάος, κάος, inquit Stephanus. & ab Αθος
Αθος per synætesin. reperitur Αθος in Homero,
sed loco labecula oppresso, idest hymno in 'A-
pollinem,

Θρηνίος τ' Αθος, καὶ πλήν ἄκρα κάπλεια. Quo loco
si Αθος legatur, nō deerit syllabæ offendio, produ-
cta prima, quæ ubiq; est breuis, nisi pleonasmon
admittimus, scribentes Αθος, ut XLI. Iliad. lib.
Εξ Αθος οὐδὲ πόντον ἵβησατο κυναιροτα.

Quatenus uero tradit idem Seruius, Athos quo-
que Athonis dici, non caret autoritate (etsi qui-

Dam

dam negant) eaq; grauissima. præter enim Suidam, in quo legitur, Αθων, δεξιοι παλιν νυ λεγοντο : quod de recto intelligendum est : Cicero lib. II. de finibus, Athone protulit casu Romano. Ut si Xerxes cum tantis classibus, tantisq; equestribus, & pedestribus copiis, iuncto Hellesponto, Athone perfozzo, maria ambulauisset, terram nauigasset. Quæ uerba (dicam fortassis audacius, dicam tamen) multum uereor, ne mendum patientur ab his, qui parum uim latini sermonis tenent, parum periti sunt bonorum autorum usus. nam cùm probè scriptum esset (ut equidem existimor) cum tantis classibus, tantisq; pedestribus copiis : illi perperam, & inscitè intruserunt, interpolaruntq; aliam uocem equestribus. nescientes, pedestriu[m] uoce, utrasq; copias significari equitū, peditumq; uel, quod hi pedibus suis rem gerant, illi equorum, utrique terra : uel quod cùm plures equitibus sint pedites, à pluribus sit denominatio. Quare sicut Cæsar dixit lib. belli ciuilis II. nauibus Tarraconem discedit, pedibus Narbonem peruenit : sicut Cicero li. epistolarum ad Atticum III. epistola VIII. classe Athenas, pedibus per Macedoniam uenire. & lib. X. epist. ad Att. epistola aldinæ impressionis IV. pedibus ne Rhegium, an hinc statim in nauem, & alibi consimiliter, ubiq; pedibus pro terra, idest per terrā aduerbialiter : sic id Cicero protulit in Catone, pedestres, naualesque pugnas: sic prædictus Cæsar

far lib. belli gallici. II. concisa pedestria itinera,
 æstuarijs nauigationem impeditam: sic lib. IIII.
 pedestria itinera, cùm præmissum esset, pugnan-
 dum in fluçibus, & in aquæ lubrico esse: sic lib. 4.
 belli Alexandrini, Aegyptum maritimo itinere,
 Pharo; pedestri, Pelusio: quasi duobus claustris
 munitam esse. quibus in locis omnibus pede-
 stris pro terrestris accipi debet, & tam ad equites,
 quam ad pedites referri. Loca sunt clarissima.
 Locorum autores purissimi, in latino eloquio prin-
 cipes. quibus cum faciunt græci non minoris ui-
 ri autoritatis, apud quos $\pi\pi\zeta\zeta$, idest pedibus: &
 $\pi\pi\zeta\zeta$, idest pedestribus: pro terra, & terrestribus: est in
 usu. sed nolo huc omnia coaceruare. satis sit nunc
 lectorem monuisse, ab euagatione domum re-
 petamus.

ab Aðo, & Athon factum ne sit patronymicum,
 uiderint alij, fieri posse concedo. Satis ne multi
 hac tenus producti sunt, qui rem nostram bene
 gesserint, & ex sententia δ an alios aduocamus?
 satis (quæ tua est in cognoscendo ueritatem per-
 spicacia, in concedendo æquitas) dices; scio. at
 ego complures alios, qui causæ patrocinentur
 (propter refractarios quosdam, & peruicaces, qui
 nihil probant, nisi quod ipsi cognitum habent)
 subiiciam, erunt hi tanquam in acie triarii, qui
 nutantes iam, & propè inclinatas hostiles copias
 penitus infringant, & debellent. Referantur igit-
 tur in hunc numerum Oileus, Phorcus, Typhon,

$\pi\pi\zeta\zeta$

D 2 Erichtho-

Erichthonius, Oedipus, Talaus, Iapetus, Anthemus, Deucalus, Icarius, Acrisius, Pluto, Bellerophontes. habeo & alios bene multos, quos possum adiucere. sed uereor, ne hi nimio plures uideantur, & fastidio sint legentibus. Itaque simus his contenti, & præfati, ab omnibus fieri posse patronymica seruatis rei grammaticæ decretis, tantum adscribamus, quæ ipsa se nobis ultro quo dammodo obtulerunt, anxius quærendi labor abfuit.

Bellerophontes, ταξ, & Bellerophon, τις, & Bellerus, ieri pro codem uiro accipiuntur, qui antequam Bellerum Corinthiorum regem interfecisset: Hippoñous, & per cras in Hippoñus: aut Leophontes appellatus est. refertur ab Eustathio Homeri interprete ad VI. I. Iliados librum, 16r.

Αὐτὴν γλαῦκος ἔπικτεν αὐτοῦ τα βίλλας ἐγφόρτην. Καὶ τοιούτοις
Vocibus una, & altera usus Horatius lib. carminum III. tertiam, quæ est Bellerus, habet in rhetorico lexico testatur Eustathius. Quæ uox tertia est apud nos inflexionis: habetur ode ad Asteriē: Casto Bellerophonti

Maturare necem refert. quæ primæ: ode ad Neobulēn, Eques ipso melior Bellerophonte. Sic enim lego, ut legit Aldus Manutius. qui adnotauit ex antiqui codicis fide oden illam esse dicolon Tristrophon, ac duos uersus constare tribus Ionicis à minore, tertium quatuor. cum Diomedes,

medes, & Perottus afferant, totam esse monocolon, & omnes uersus absolui tribus Ionicis minoribus. Sed quoquo partiaris modo, quatuor à prima syllabæ in Bellerophonte Ionicum pedem implent, qui minor dicitur, siue à minore: non Pæonem ullum, ut docet Aldus. neque dandi casus Bellerophonti pro Bellerophonte casu auferendi, admittendus est, ut Bonfinis existimauit. quia Bellerophonte ablatiuus est primæ uariationis, nothus ille quidem, sed tamen naturam illius referens, à quo trahit originem. talis est Laërté apud Ouidium, de quo superius.

Πλῦτος, τι, idest Plutus, ti; πλούτος, περος, idest Pluto, nis: πλευτός, πέος, idest Pluteus, tei, inferorum Deus, & diuinarum. unde & Dispater dictus à Latinis. nec me latet alijs alium esse Plutum, alium Plutonem. sed & hoc, quod dixi, uerum est. Plutus & apud alias est, & præcipuè apud Aristophanem comicum. cuius fabulam habemus sub Pluti titulo. Corrigendus in hac uoce Apollodorus lib. I. bibliothecæ, Κείς δὲ, καὶ δίρυ-
βοιας τε πλούτη Αστραιος, πάλλας, πέρος. pro πλούτε
scribendum πόντος. idem paulò infra, πόντος δὲ, καὶ
γῆς φόρκης, θάύμας, μηροῦς, Ευρύβοια, κηπα. Ευρυβίν τα-
men ab Hesiodo dicitur, quæ δίρυβοια, est Apol-
lodooro, credo metri gratia.

Κρέιος δὲ δίρυβη πάλλας ἐν φιλόπτημηγείσα

Αστραιον τε μέγαν, Παλλάσια τε δία θάσαν.

Πέρσηγεισα πάλλας επιπλοιαντει παλλάσιαν.

Et

Et superius de ponto.

Αὔτης δὲ θάύμαντα μέγαν, καὶ αὐτήν ορεῖ Φόρκις
Γαῖη μετέβαθμος, καὶ κυπαὶ καλλιπέρπον
Ευρυβίου τὸν ἀδάμαντος ἐν φρισὶ θυμῷ ἔχουσα.

Pluto tam frequens inuentu est apud omnes Latinos, & Græcos, ut superuacaneum sit, testimonijs confirmare. Pluteus rarer monstrandus est. Antiphilus li, I. epigrammaton græcor.

Αμφοτέρες ἀδίκεις καὶ πλεύσια, καὶ φαίδοντα
Iasius, si, & Iasio, onis Dardani frater, Cereris amicus.

De Iasio Hesiodus in Theogonia, Δημήτρη τῷ μέρει τῶν ἑγένετο οὖτα θάνατον.
Iasios ἡγοῖ μιχεῖσθαι φιλότητι.

De Iasione Ouidius lib. metamorph. XI.

Queritur canescere mitem.

Iasiona Ceres.

hunc etiam *Heniāwa*, idest Eetionem uocatum refert Apollonij commentarius ad primum argonauticō librum. ad stipulatur Clemens protreptica aduersus gentes oratione, Dardani fratrem dicens. Is autem Iasion fuit, non aliis: ut etiam hac noce (si usus ferat) uti possis, ab hac etiam patronymicum dedicere. nisi refugias in ambiguum delabi. quia non solum ab Cereris amico oratur, uerum etiam ab Andromaches hectore x uxoris patre, & ab excellentissimo pictore. cuius nomen deprauatum in Cicerone, paradoxo quanto, nondum à castigatoribus tot numero, tam doctis,

doctis, tanta bonorum librorum copia subnixis
 bene correctum est, & integritati suæ restitutum.
 Legebatur uulgo, Auctionis tabula te stupidum
 tenet, aut signum aliquod Polycleti. aliqui ma-
 luerunt legere, Aetæonis tabula, aliqui Actoris,
 alii Echionis. reliquæ uoces somnia sunt, & ni-
 hil ad rem faciunt. Echion aliquid facere uide-
 tur. numeratur enim à Plinio lib. XXXV. cap.
 VII. inter claros pictores. capite autem X. & qua
 tempestate claruerit, refertur, & quarum gloria
 tabularum. Ego, cum nusquam alibi pictorem
 id nominis inuenerim: suspicor, non minus Plini-
 ii codicem, quam Ciceronis, mendosum circum-
 ferri, & in Cicerone Aetionis, in Plinio Aetion
 legi debere. quoniam hunc pictorem fuisse claris-
 simum bis memorat Lucianus, semel in Herodo-
 to, siue Aetione, iteru in imaginibus. & in imagi-
 nibus quidem optimis pictoribus aggregat, Po-
 lignoto, Apelli, Euphranori, commendans ipsum
 à pingendis labris, quemadmodum Euphrano-
 rem à comæ, Polygnotum à superciliis, & genis,
 Apellem à reliquo corpore. In Herodoto autem
 narrat uenisse in Olympiā allata tabula, qua Rho-
 xanes, & Alexandri magni nuptiæ erant pictæ. cu-
 ius artificii præstantia delectatum Proxenidam
 tunc Hellanodicen, ipsum, licet externum, in ge-
 nerum sibi adsumpsisse. De Aetione loqui coepit
 est (inquietus) erumpitur in Aetionem. ne mirare,
~~oꝝ n̄ aꝝ fit Aetion, & a in a uerso Henꝝ. denique~~
 Eetion

Ection celebratura Theocrito, sed sculptor, non
pictor. nisi uelimus eundem (quæ laus etiam nō
nullis aliis contigit) cœlo ualuisse, & penicillo.
epigramma animi relaxandi gratia (ualde enim
suaue, & lepidum est) subieci.

Ηλιδε καὶ εἰς Μίλινον ὁ τὸ παιήνονος ψὸς

Ιππηρινόστον ἀσπὶ σωματόμενος

Ρικία. ὃς μνὶς ἐπ' ἥμαρ ἀεὶ θνέτος ποιεῖται,

Καὶ τὸ δὲ ἀπ' διάδημας γλύφατ' ἄγαλμα κέρδη.

Ηεπίωνι χρέων γλαφυρεῖς χρέος ἀκερν οὐδεῖταις

Μιδὸν. ὁ μείς ἔρχον πάνουν ἀφῆκε τέχνεις.

Ego in latinum sic uerti, ut fidelius sensum redi-
derem, quām concinnius uerba, & structuram.
Et Miletum opifer concessit Pæone natus

Niciam ut ad medicum degat, & unā habitet.

Cottidie quo sacra ferens adit ipsum, & adora-

Præbuit è cedro, quam meruit, statuam.

Exoluitq; manus precium ingens Eetioni.

Gratus. hic immisit, quanta erat; artem operi.

Hæc tamen omnia, quæ de purgandis à uitio Ci-
cerone, & Plinio attuli: sic allata esse (ne quis au-
daciæ me arcessat) uolo, & protestor, ut excitatio
sint, non constitutio ad male sanos autores pristi-
næ sanitati restituendos. medicinam feci, quam
potui, aptiorem & minus circunforaneam (si pos-
sunt) faciant alii. dummodo infirmi curentur;
per quos curentur, non labore.

Iasus, si, quoque, Iasius, sii; Iasio, onis, Atalan-
tæ pater, Milanionis amicæ (Milanionem die, nō
Milanio-

Milanionem Musaeus,

Παρθένος, οὗ σε λέλιθον ἀπ' Αρκαδίας Αταλάντη.

Η ποτε μειλανίωνος ἐρασταμέρου φύγην δύνει

Et Apollodorus lib. III. bibliothecæ. Ήδη δὲ πολλῶν διπλανύμενων, Μειλανίων αὐτῆς ἐρεδεῖς ἥκει δὲ τὸν δρόμον. & alij de Iaso, Apollodorus lib. codem III. Ιάσου δὲ, καὶ κλυμέρης τῆς Μινύας Αταλάντη ἐγένετο.

De Iasio, Callimachus hymno in Dianam.

Ηνοτας δὲ την ασάγχη πεδοφέλειν Αταλάντην.

Κούρης Ιασίοιο συνοχτόνου Αρχασίδα.

De Iasione Aelianus lib. uariae historiæ XIII.

Λόγος οὗτος Αρκαδίωδες οὐδὲ τῆς Ιασίωνος Αταλάντης.

Ab Iasus, Iasis, Atalanta Iasi filia. Propertius lib. I. elegia I.

Milanion nulos fugiendo Tulle labores

Sæuitiam duræ contudit Iasidos.

Hic obiter notes uelim, nō omnes eadem scripsis
se dē Atalanta, sed alios duas tradidisse, unam
Iasii à Milanione amatam: alteram Schœnei ab
Hippomene. alios confudisse, & uni omnia tri-
buisse. superiora non præteriit Apollodorus, in-
super Mænatum patrem illius fuisse, cuius uir fue-
rit Hippomenes: addidit ex Euripide. Quam ob-
rem Ouidius, cùm dixit in Phædræ ad Hippoly-
tum epistola,

Arsit & Oenides in Mænalia Atalanta.

Mænaliam potest dixisse non tam, quod Archadi-
ca esset, eo quod Mænalus mons Arcadiæ est:
quam quod Mænali filia. Apollodori uerba sunt

infrascripta. Ήσίοδος, καὶ ἔτεροι τὸν Αταλάντην οὐκ Ιδεούν, ἀλλὰ γροινέως εἴπον. Εὐεπίσθη δὲ μανάλου, καὶ τὸν γύμνατα μετὸν οὐ μελανίων, ἀλλὰ Ιππομέδην. In Apol lonij scholiis pro Hippomene redditur (quod fe rē idem est) Hippomedon. sic enim scriptum est ad I. argon. lib.

Αταλάντη Ιαοιώρος θυγάτηρ. οὐδὲν μελανίων.

Επί τε γάρ θετη αργεῖα, οὐδὲν Ιππομέδην.

His obiter notabis, persequamur alia.

Acrisius, sī; rex Argiorum, Danaēs pater.

Ouidius lib. metamorph. IV.

Solus Abantiades ab origine cretus eādem

Acrisius superest.

Idem Acrision, onis; unde Acrisioneus possessi um. Virgilius lib. Aen. VII.

- Quām dicitur olim.

Acrisioneis Danaē fundasse colonis.

Acrisioneos colonos posuit pro argiuis, ab Acri sion, onis, qui & Acrisius: non ab Acrisione, nes, idest Danaē Acrisi F. quod Priscianus, & Pri scianum secuti docent ineptissimē. quid enim ineptius, quām dicere, Danaēn fundasse urbem colonis Danaēs? & Acrisioniades. Ouidius lib. metamorph. V.

Vertit in hunc harpen madefactam cæde Medusæ Acrisioniades:

Icarius, rij, & Icarion, onis, pater Penelopes. utrunque posuit Apollodorus lib. III. bibliothecæ, bis utrunque, Icarionem, cūm dixit, Oīθε-

λου

λου δι, Επιδος νύμφης Εαρείας τυρδαρίων, Ἰπποκόνια.
 Ικαρίων. & paulò post, Τύπους Ιπποκόνιον ἔχον πα-
 δίας, Ικαρίων, Επιτράπεων, ἔξεβαλεν ς λακεσταιμο-
 νος. Icarium non multo post superiora. Ικαρίου μὴ
 οὖν, καὶ τελείωνας νύμφης τηδος ψυχή ἀρρένες πέντε Θάσας, Δα-
 κάσσιππος Ιμδίσιμος, Αλύτης, Περείλεως, καὶ θυγάτηρ Πη-
 νελόπη. & paulò inferius. Οὐδατῆ δὲ τῷδε Ικαρίου
 μνημέναια Πινελόπην. Ouidius cùm posuisset Ica-
 rium in Penelopes epistola.

Me pater Icarius uiduo discedere lecto
 Cogit, & immensas increpat usque moras.
 ab Icarione tamen duxit patronymicum lib. III.
 de ponto, ad uxorem,
 Monte nihil opus est, nihil Icarionide tela.
 sic & Virgilius in culice,
 Ecce Ithaci coniux semper decus Icarionis.
 & Propertius lib. III. elegia de avaritia,
 Quiq; terunt fastus Icarioni tuos.
 quibus tamen in locis omnibus Icariotis uulgo
 legitur, ac si dicatur Icariotus, & ab Icariotus
 fiat Icariotides: ab Icariotides, Icariotis. Sed e-
 nim quia nusquam, quod ego sciam, reperitur
 Icariotus: uerisimilius mihi fit, ut ab Icarion de-
 ducatur Icarionides: ab Icarionides, Icarionis.
 Quod si placet retinere, t. literam in ultima femi-
 nini patronymici syllaba: perbellè tibi succedet,
 si mente repetas, ab Icarius fieri Icariares: ab Ica-
 riades, Icarias. cui si detrahas, a, restabit Icaris:
 si addas, ti, fiet Icariatis hoc modo, t. retinebitur

in ultima . sed prima uocalis , non quarta , erit in penultima . Icaris est apud eundem Ouidium in Ibin ,
 Ac uelut Icaridos famulæ periæ , prociq; .
 Famulæ legendum , non (quod male legunt , & declarant enarratores) famuli . & de Penelopes ancillis intelligendum , quarum duodecim (cum essent quinquaginta) quod se latenter cum procis commiscuissent , ac dominos contumelijs onerassent : suspèndio uitam finire (ne pura morte occumberent) à Telemacho sunt compulsa; , lege Homerum in extremo XXII . libro Odyssæ Pura mors (nequid quæras) ense illata dicebatur , uel (ut alii) communis . impura , qua quis strangulabatur . Eustathius docet . Impuram hanc Virgilius lib . Aen . ultimo informe letum dixit .
 Et modum informis leti trabe necit ab alta :
 Hiuc nostrum illud carmen tibi pro nostra notum consuetudine , in fabrum quendam puerarium , & susceptricis filii (commatrem uulgo appellant) concubitorem ,
 Se faber incestus , pædicoq; strangulat ipsum .
 Quem fetro , aut flammis lex posita interimat .
 Aequa magis , quam nos statuit , melioraq; casus ,
 Purum obitum impuri qui uerat esse hominis in Icariatis potest , & debet esse (nisi arrideat magis Icarionis in omnibus præcitatis uersibus) Proper tij Virgilii , Ouidii . Fitque ab Icarias , interposu-
 ni s d ta

ta, ti, syllaba, sicut à Zephyris, Zephyritis. Catulus ad Hortalam:

Ipsa suum Zephyritis eò famulum legarat,
ab Oceanis, Oceanitis. Virgilius lib. III. Georg.
Clioque, & Beroë. soror, Oceanitides ambæ.
à Cœis, Cœitis, Latona Cœi Titanis filia. Homerus hymno in Apollinem.

Αποῖ καδίσιν θύγατρο μεγάλοι κοίσιοι.

Koīs Iōnicè pro κοίς. diphthongus. breuis prope
sequentem uocalem. uel lege κοīs, detracta: ex
prima syllaba; more Aeolum, ut πονής pro πονή-
μις: unde ad Latinos uenit poëta. hactenus le-
ctum est κέρνοι. i. Saturni contra historiam. sed
ad rem.

Orpheus in Latonæ hymno,

Κοῖτις μεγάλυμα πολυπλόκος θαύματα:

in uulgatibus codicibus legitur κοίτης nescio
qua ratione, nisi forsitan κοῖς, & κοίτης, ε; dis-
cens sit: & κοίδης, εος, & πος, & à κοίτης, ε; sicut κοίδης;
à κοίτης, κοίτης, à κοίτης κοίτης, à κοίτης uero, πος,
Ionicè κοίτης, à κοίτης, κοίτης. Callimachus

hymno in Delum,

Εισόκε οἱ κοίτης ἐπέκλεπτο, σειράς τοι χαίρεσθαι.

ab Ausonius, Ausonitis; Lycophron in Alexádra.

Οπίς θαλάττης αὐστρίποδες μεγάλης, ταῦτα οθίς

Σπηροὺς ὀπιπλίσασται ἀγέλαιοι κακοί:

ab Aegialiis, Aegialitis, Archias in primo græcor.

Epigrammaton libro,

Βαρὸς Ιωνὶς ὀπορίπος ἵπποι μελιποδειράνων κάλει.

& si

-olidi

& si qua alia, ^{de S. cingulis} pari conditione sunt inter se Deucalus, & Anthemus. qui cùm aliter notioribus uocabulis Deucalion, & Anthemion appellati sint: quæ patronymica faciunt Deucalides, & Anthemides: per syncopen facere existimantur à Deucalionides, in quam sententiam ego neque pedibus eo, neque manibus: quia, si figura in ijs utendum erat: Deucalionides, & Anthemionides per epenthesin, a, ante des facilius, & usitatus, ut Amphitryoniades, & Atlantiades, & Pelciades dici poterat. uel etiam concisionem probemus; sed, quæ non duarum syllabarum, quæ rarissima est: at unius sit ex Deucaliades, & Anthemides factis à Deucalius, & Anthemius quadrifyllabis, & in us purum desinentibus, ut à Nauplius, Naupliades, Palamedes Nauplij filius: ab Nagnius, Nagniades, Tiphys Nagnii, ab Agrius, Agriades, Thersites Agrii. quod ultimum paucis notum age declaremus, & simul Ouidio duobus in locis profanato expiatorias manus asseramus. Thersites qui fuerit, omnibus notum est ex Homero II. Iliados rhapsodia. Patris nomen paucis adhuc cōpertum. Itaque bis ab Ouidio positum, cùm ignoretur: bis turpiter uitiatum est. dicebatur Agrius, eratq; præterea Oenei fratum, Meleagri, Tydei, Gorges, Deianiræ patruus. docent Eustathius ad supra citatam Homeri rhapsodiam, & Apollodorus lib. II.
R. 2. biblio-

bibliotheca. licet Thersippum hic nuncupet unum ex Agrii filiis, non Thersiten. quem, dum alium non inuenero autorem, qui aliter doceat; iuuat me credere, eundem esse Thersitæ. Ouidius uero posuit primum in epist. Deianiræ.

Heu deuota domus, solio sedet Agrius alto.

Oenea desertum longa senecta premit.

Deinde lib. III. de ponto, elegia IX.

Autor opus laudat. sic forsitan Agrius olim Thersiten forma dixerat esse bona.

utrumque locum corruptela inuasit. hic Accius uulgo legitur, pro Agrius: illic acrior. tu utrumque corrige. & primum declara ex Apollodoro; alterum ex Homero. Redeamus à diuerticulo in uiam. Quæras autoritates de Deucaleus & Anthemius? non habeo de utroque. Anthemius apud Agathiam, citante Eustathio ad quintum Odisseæ librum, reperitur pro incendiorum per specula opifice ad Archimedis imitationem.

Porrò quod Deucalus, & Anthemus dicantur: constat, pro mea quidem sententia ex patronymicis. nec longius abit à mea sententia Eustathius, qui uersibus illis Homericis ex 4. Iliados li. Εὐθύεαλ' Ανθεμίωνος ήὸν τε λαμπάνος Αἴας. & inferius. Τοῖον αρ' Ανθεμίδην σιμείσιον ἔξεινάει
Αἴας θιογμῆς.

ita superscribit. oportuit Anthemioniden dicere. quoniam Anthemionis filius paucis antè Simeonis diceretur. quod si etiam forte Anthemus

trium

1519

trium syllabarum pater uocabatur: dicetur recte
Anthemides ex ipso. Hæc Eustathius. quæ ua-
leant postulo etiam in eo, quod Poëta Idome-
neum Deucalionis filium uocari facit Deucali-
den à Merione in X III. Iliados lib.

Δενηλίδην μήτ' αρ μέμονας κατεδύνανθρωπον.
fecerit more suo, qui propriis nominibus, & pa-
tronymicis aliter, atque aliter. utitur. sed quis
prætereat Nicolai Blasti testimonium? clarum, &
graue, ac nullo modo prætermittendum. Anthe-
mides (inquit in magno etymologico) sicuti Deu-
calion, onis, Deucalionides: sic & ab Anthe-
mion, onis, Anthemionides, & Anthemides
per syncopen. uel ab Anthemus, Anthemides,
ut Deocalus, Deocalides: & Cronus, Cronides:
& Nyllus, Nyllides: hæc ille, quibus adiuterè
possis alia innumerabilia, in aliis duo cum non
paucâ utilitate unum, Inachus, Inaclides. qui
& Inachius, Inachiades. à quo Inachias commu-
niter, Inachione doricè. idest Iò Inachi filia Cal-
limachus hymno in Dianam, .

Καλλιμάχοις Ιαναιοῖς Εοὺς πέρι Ιαναῖνς.
sicut ab Icarius, Icarione, Penelope Icarij filia:
ab Acrisius Acrisione, Danaë Acrisi. de quibus
iam dictum est suis locis in superioribus. ab Ina-
chus fieret Inachis communiter Inachire doricè.
quomodo ab Oceanus Oceanine, ab Adra-
stus Adraستine: à Neptunus latina uoce: (forsitan
audacter) Neptunine. Catullus in epithalamio
Pelei,

Pelei, & Thetidos,

Te ne Thetis tenuit pulcherri ma Neptunine?
Alterum Aeolus, Aeolides, modò pro quolibet
Aeoli regis uentorum filio. ut apud Ouidium li.
metamorphoseon nono.

At non Aeolidæ thalamos timuere sororum.

hoc est Aeoli uentorum regis filii, qui sex masculi erant: non timuerunt cum totidem sororibus matrimonio copulari, patre ipso iungente, sine ulla offendendæ religionis, pietatis ue metu. quod Homerus canit lib. Odisseæ X.

Τοῦ καὶ δώδεκα ταῦθες ἐν μεγάεσι γεγάσσι,

Εξ αὐτῶν θυγατέρες, ἐξ αὐτῶν δέ τρες.

Ενθέντε θυγατέρας πόρεν ἵστον εἶναι ἀκόπιτος.

Οἰδη τοῦτον παῖδες φίλα, καὶ μητέρες καδῦν

Δαινωταί, τοῦτο δὲ σφιν ἵνείστα μνεία κεῖται.

Et quæ sequuntur, quæ omnia benè esse, & rectè procedere Aeoli filiis, qui germanas sorores sibi duxerant in uxores: clarum, manifestumque faciunt. Vnde Ouidiani interpretis error conuincitur, qui, quod multorum erat, ad unum Macareum. Modò pro Macareo, qui & ipse fuit Aeolides, sed ab altero natus Aeolo, Etruscorum regé. teste Plutarcho in parallelis. ex quo ille, & soror Canace, natu minimi sex fratum, & sex sororum furtim patre ignaro simul concubuerunt, filiumque suscepserunt. quem deprensum auus feris exponi mandauit, & reliqua perpetrari, quæ Naso exequitur in Heroidibus, epistola Canaces ad

F Mace-

Macareum . Ita ut duo fuerint Aeoli , uterque duodecim filios habens , uterque sex mares , & sex feminas . sed confusi sunt à poëtis , unius rebus alteri contributis . quod & quām plurimis in aliis est factum .

Adde & tertium Hellēnis filiū , de quo Apollodorus lib. I. bibliothecā , Diodorus Siculus , & alii . ex quo genitus Deion , qui & Deionens : ex Deione Cephalus , ab auo dictus Aeolides . Ouid.lib. 6. metamorph .

E quibus Aeolides Cephalus te coniuge felix
Procrifnit . & lib. VII .

Aspicit Aeoliden ignota ex arbore factum
Ferre manu iaculum .

Quibus in locis uiri sanè quām docti , non tenentes memoria , Aeolum Cephalo fuisse auum , uoluerunt scribi Eioniden à patre Deione , qui , ablatā consonante ex prima syllaba , factus sit Eion . ut è Macco , Acco ; Caulon , Aulon ; Pisaurus , Isaurus : non aduertentes , uitium in syllaba cōmiti , cūm prima , i , sit uocalis , non consonans . Ouid. lib. metamorph . IX .

Tunc erat inualidus , Deionidenq; iuuentæ .

Callimachus hymno in Dianam ,

Καὶ πεφάλου ξανθίων ἄλογον δηϊούριδαο .

malè itaque uertit Sabinus quidam interpres

Quin flauam uxorem Cephalī mox Deionidæ .

secunda , quæ longa est , correpta , & penultima , quæ breuis , producta . non incommodè uerteris .

Et

Et pulchram uxorem Cephalii Deione creti.
 Fuerunt & alii Aeoli, qui, quod nihil doctis atri-
 bus dignū afferunt: non indignè prætereantur.
 Diuersa conditione sunt tres sequentes à tribus
 superioribus. illi cognitiores nominibus in, on,
 desinentibus patronymica habuerunt ab igno-
 tis nominibus in, us, Latinè terminantibus. hi
 desinentes in quamlibet aliam terminationem,
 patronymica magis faciunt ab in on desinenti-
 bus: Iapetus, ti, Iapetion, onis: Talaus, lai, Ta-
 laion, onis: Oedipus, podis, Oedipodion, onis.
 ab Iapetion, Talaion, Oedipodion patronymi-
 ca extant Iapetionides, Talaionides, Oedipo-
 dionides: ab aliis non item. & tamen Iapetides
 ab Iapetis: à Talaides à Talaus: Oedipodides ab
 Oedipus recte sint formationis. Duorum priorum
 usui obstitit difficultas siue impotentia in he-
 roicum carmen ingrediendi, tertii δ literæ ιπαλ-
 ληλία, siue κανοφωνία. Scribendum quosdam uo-
 luisse, Iapetionidem, Talaionidem, Oedipodio-
 nidem fieri ab Iapetide, Talaide, Oedipodide
 κατηλώ περιέλθον δύο συλλαβών. quo numero ue-
 tutiores grammatici censemur: aliis iunioribus
 placuisse magis ab Iapetion, Talaion, Oedipo-
 dion formari patronymicorum usum recogno-
 scamus. hoc recognito quid grammatici senserint,
 à quibus ego standum censem, subnotabo.
 Iapetionides. Ouidius lib. metamorph. III.
 Hic hominum cunctis ingenti corpore præstans

Iapetionides Atlas fuit.

Hesiodus in Theogonia,

ἡ μενὶν οἱ δύο τούσσον ἀλαλκεν

Ιαπετονίδη, καὶ ἐλύσατο μυσφεγοσαίων.

Idem inferius,

Οὐδὲ γέ Ιαπετονίδης ἀκάπητα Περιπόθε.

Hinc femininum Iapetionis, nidis. Pindarus Olympior. Specie IX.

Αρχαδίν Ιαπετονίδης

Φύτλας κούρει.

Talaionides. Statius lib. II. Thebaidos.

Cum senior Talaionides.

ubi multis in exemplaribus Talaoniades, ac si diceretur Talaon, onis. quod, reperiatur nec ne, ignoro. Sed ut hoc mihi obscurum est, ita illud perspicuum. Homerus in II. Iliados lib.

Μηνιέως γέδες Ταλαιονίδαιον αἴγαλος.

Pindarus in olympiis Specie. VI.

Ἐπίδε δέ τετετα πολέμην νεκαν τελε-

δέντεν, Ταλαιονίδας

Ἐπίπερνεν τούσσον τούσσον την ἔπος.

Oedipodionides. Statius lib. I. Thebaidos,

Oedipodionides furtim deserta pererrat

Aoniæ.

Apparet usus. dicamus de formatione. de formatione ita Eustathius ad Homericum superius ad ductum carmen testatum reliquit. Sciendum, quod paulò antè dictum est, Mecistea Talaionides poëta uocat, idest Talai filium: uidetur binominis

nominis esse Talaus, uocariq; Talaus, ex quo patronymicum Talaides: & Talaion. unde Talaionides. Si uero non dicitur dupli nomine, sed uno Talaus, pleonasmon passus duarum syllabarum Talaionides ταλαιονίδης factus. ut & antiqui dicunt: Variat non nihil Eustathius. certiora loquitur Demetrius Triclinius in scholiis ad praescriptos Pindari uersus. à Talaus (inquit) Talaion: ab hoc Talaionides. Nihil hac Triclinii doctrina clarius dari potest. at si quis obstinatior persistet contendere, patronymica hæc fieri per duarum syllabarum accessionem, ab Iapetides, Talaides, Oedipodionides, propterea quod non inueniatur Iapetion, Talaion, Oedipodion: respondeant huic pro me, & pudorem imponant primum Ouidius, qui possessio Talaionius à Talaione usus est lib. III. de arte amandi.

Si scelere Oeclides Talaioniæ Eriphyles: deinde idem Ouidius, & præterea Statius, & Lucanus, qui possessio Oedipodionius, quod à positio fieri necesse est, non à patronymico: sunt usi, minimè usuri, nisi posituum alicubi legissent Ouidius lib. metamorphoseon XV.

Oedipodionia quid sunt, nisi nomina, Thebae? Statius lib. II. Thebaidos,

-Importuna crepido

Oedipodionia

Lucanus lib. VIII. Pharsalidos

Damnet apud gentes sceleris non sponte peracti
Oedi-

Oedipodionias infelix fabula Thebas.

Dicitur Oedipus, pi, & Oedipodes, dæ, idem qui Oedipodion, onis, & Oedipus, podis; ac Oedipodion cum duobus aliis monstrati sint, hi ex Triclinij, & Eustathij commentariis, ille ex nostrorum poëtarum carminibus. Oedipus uero, podis, inueniri est apud omnes prorsæ, uorsaq; orationis autores, sed unus Pausanias satis fuerit pro mille, qui ter, tribus ferè lineis, usus est in Atticis, ibi. Esi δὲ ἐγενέτη τῷ οἰδίποδει μνῆμα οἰδίποδος. πολιτευγμονῶν δὲ εὐρεοντα ὅσα ἡ θηβῶν κομιδίντα. Τὰ δὲ οἰδίποδον Σοφοκλέη πεποιημένα τῷ οἰδίποδος, ομηρος οὐκ εἴσια μοι δόξαι πεπά. Ος ἐφη μηκισέα πελοπίσαντος οἰδίποδος θητάριον ἐλθόντα εἰς θήβας ἀρνίσασθαι. Sic Oedipodes, podæ, uox frequentissima poëtis, pro quibus omnibus Homeri autoritas satis fuerit. qui X I. Odyssæ rhapsodia dixit,

Μητέρα οἰδίποδοιδον καλεῖ θημέστην.

Oidipodes æolicè pro Oidipodes. id est Oedipodæ. quod nomen poëticum est, factum à genitivo Oidipodes mutata *dos* in *ðos*. docet Eustathius ex Herodiani autoritate proximè citatum Homeri carmen interpretans. hinc Statius græcos secutus poëtas, in Thebaidos propositione, dixit, - limes mihi carminis esto
Oedipodæ confusa domus.

Oedipus, dipi, monstrandus, hoc minus frequenter græci, frequentius latini usi sunt, sumpseruntq;

runtq; ab Acolibus, à quibus Οἰδίπος, δίπον, effertur, ut licet discere ex iis, quæ collegit Athenæus dipnosophistōn. lib. VII. agens de polipode, quem & πολύποντα atticè dici commonet à recto πολύποντα, λύπης, facta crasi: & πόλυπον per abiectionem τῆς ο ex πολύποντα. scilicet, quod ποῦς, ποδὸς dicatur, & πόδης, ποῦς per crasin in omnibus casibus, ut νόος, νοῦς: πανθος, πανθους. unde nominandi casus Virgilio Panthus II. lib. Aen. Panthus Othryades arcis, Phœbique sacerdos: & Panthu casus uocandi à πανθος, πανθου. Idem eodem lib.

Quo res summa loco Panthu.

Aeolicum, igitur idioma est Oedipus, dipi. sic & αἰλλόποντας λεις VII. Iliados lib. & αρπίποντας ἄπ. IX. apud Homerum, pro αἰλλόποντας, & αρπίποντας. ἀκύποντας ἥλιος in I. græcorum epigrammatum libro, pro ἀκύποντας: τετράπτυχον in Sphingos enigmate, pro τετράποντας, & τετραποντας, ut δίποντα.

Εστι δίποντας τὴν γῆς, Ετετράποντας. οὐ μία φαντα:

Καὶ τετράποντας. & sequentia.

Plautus in Pænulo,

Oedipo coniectore opus est.

Cicero de fato, copulata enim res est, & confatalis (sic enim appellat) quia ita fatum sit, & concubitorum cum uxore Laium, & ex ea Oedipum procreaturum. & paulò post, Ergo nec de Oedipo potuisse Apollinem prædicere. Idem de senectute, Tum senex dicitur, eam fabulam, quam in mani-

manibus habebat, & proximè scripserat: Oedi-pum Coloneum recitasse iudicibus. Adnotandū in his tribus patronymicis, & similibus, in qui-bus ab i litera media dactylus incipit: illam & lon-gari, o uerò sequens corripi. Contra quām fiat in Acrisioniades, Amphitryoniades, & huiusmo-di. in quibus o sequens producitur, i, præcedens corripitur, quod necessitate fieri non malè dixeris, quoniam aliter in heroico uersu stare non possunt. Consimile patronymicum tribus illis est Elationides, quo Ischys Elati filius describitur. Homerus in hymno Apollinis,

Iχυ ἀμ' αἰνθέω Ελατονίδην δίπτω.

Ergo Elation dicetur, & Elatus. Elation patet ab Elationides patronymico, Elatus ab Apollodo-ri historia lib. III. bibliothecæ.

Τοῦ δὲ, οὗτοῦ τὸν τε πατέρος γνώμην, ἐλατίνην, Ιχυ
Τελίατον οὐδὲ σωσκεῖν.

In Igino tam Elati uox, quām Ischys deprauata est, lege ipsum in hydra, & corrige.

Fuerunt & alij duo Elati, unus inuulnerabilis Cænei pater. Ouidius lib. metamorph. VIII.

Proles Elateia Cæneus.

alter Polyphemi, non Cyclopis; sed argonautæ. à quo patronymicè Polyphemus Ελατίδης uocatur? ab Orpheo, & Apollonio producta prima per ει diphthongum. quæ, diphthongo non inducta: esset Ελατίδης, idest Elatides, syllabis item secunda, & tertia breuibus, nec ab heroi-

co uersu reciparetur.

Erichtonij duo præcipue celebrantur, unus Dardani filius, rex Troiae: alter Athenarum rex, Vulcano genitus, quando properans Mineruam stuprare reluctantem, genitale semen in eius femur effudit. ex quo, lana ab Dea deterso, & humi deiecto, conceptus, editusque est infans, dictus ab re Erichthonius, τὸ ἔρειον λανα, ἡ χθῶν τερρα. Placet aliis, dictum esse Δανὸς τῆς θεριδος, καὶ τῆς χθονός. id est à lite, & terra. Erichthonius hic & Erichtheus, siue Erechtheus uocatus est. innuit Eustathius ad illud Homericum ex II. Iliados rapso dia hemistichium, quo factum penè ob oculos ponitur,

Δῆμιον ἐρεχθίος μεγαλύτορες, ὅν ποτ' Αἴθην
Θρέψεις θιός θυγάτηρ, τίκε δὲ ζείδωρες ἄρρενες
Κάστλοι. Εις Αἴθην εἶσεν ἐν πίονι τῆραι.

ab Erichthonius. Erichthoniades patronymicū & per syncopen Erichthonides. Blastus autor.

ab Erechtheus, Erechtheides, & contracte Erechthides pro Atheniensi. Euripides Medea,

Ἐρεχθείδης ποπαλαὸν ὅλεισι
Ouidius lib. metamorphoseon VI.

Nullus Erechthidis fertur celebratior illo

Illuxisse dies.

Et Erechtheis femininū pro Orithyia Erechthei filia, penultima longa, quia ionicum est per ॥.

Apollonius lib. I. argonauticon

Οὐς ποτ' Ερεχθίης Κορέη τίκεν ἀρρένα.

G Sunt

Sunt tamen, qui diuersos uolunt fuisse Erichtho-
nium, & Erechtheū. quia Erechtheus Pandionis
filius fuerit, & ex hoc natam ferunt Orithyiam.
Vt cunq; sit, Erechtheus, Erichtheus' ue trisyllabū
nomen est, & diphthongum habens in ultima, nō
quadrisyllabū, cum & in penultima, ut malè tra-
ditum est à quibusdam, suis in dictionariis.

Τυφάων, φάσονς : τυφῶν, φάσων per cras in :

Τύφως, φω ἐν θικεταλιξία : Τυφωδις, φάσως :
quatuor sunt unius gigantis appellationes. do-
cet Eustathius ad Homericā Iliados catalogum.
addit Laschares quintam Τυφεών, φεώνος. Latinè di-
ces, Typhaon, phaonos : Typhon, siue Typhō,
phonis : Typhōs, pho : Typhoēus, Typhoēi.
(Quæ tria, Typho, Typhos, Typhoēus à Priscia-
no quoque agnoscuntur lib. II.) Typhēon, onis,
Typhaon legitur in Hesiōdi Theogonia.

Τῆδε τυφάονα φασὶ μηγήριμας ἐν φιλότητι.
& Homerī hymno in Apollinem.

Δεινόντ' αργαλιόντε τυφάονα ; πῆμα βεστοῖσι.
inde possessiūm Typhaonius. a quo Τυφαόνιος ὁ-
λετήρ Pan : τυφαόνιοι ἀλεπποι, Typhonis uertigi-
nes : Τυφαονίν πέτρη, Typhonis petra.

Oppianus lib. III. halieuticōn, in principio,
Ζηνὸς μὲν ῥυτῆρε, τυφαόνιον δὲ ὀλετῆρε.

Idem paulo in inferius,
- ξανθαὶ δὲ παρ' οἴστεσιν ἐτ' ὥχθαι
Λύθερος ἵρδιοισι τυφαονίων ἀλεπποῖ.

Apollonius non longè ab extremo 2. lib. Argon.
καρσταν

Κακησία ἐν κυνηγοῖσι, τυφλοίν διτ πέτη.

Ενδει Τυφλονα φασὶ δίος περνίδαιο καραυναῖ.

Βλήρδην. & reliqua.

Typho, & Typhoëus passim reperiūtur apud omnes & poëtas & hystoricos. à Typhone patronymicum est femininum Typhonis, nidos. Valerius Flaccus Argonauticōn lib.III.

Insuper Harpyiæ Typhonides, ira Tonantis.

Depopulant, ipsoq, dapes prædantur ab ore.

Harpyiæ Typhonides uocantur, quòd, eodem Valerio teste, patrem habuerint Typhona.

Sic enim de ipsis loquitur inferius.

Implorant clamore patrem Typhona nefando.

Quod si aliter scriptum reliquerunt Hesiodus, & Apollodorus, qui Thaumantem patrem Harpyis tribuunt, non Typhona: mirum nihil. licet scriptoribus dissentire, præsertim in rebus poëticis, & fabulosis. Ira autem Tonantis, appositio est figura. quòd cæcitas, & Harpyiæ Phineo immisæ sunt Deis iratis, & potissimum Ioue, quia futura prædicebat. quod sequentia palam faciunt. quæ non appono, ne longius procedam. pauca hæc à me tacta fuerint non importunè, quia Flacci locus peruersè exhibitus in uulgatis codicibus, peruersius asseritur ab interprete, tam in commentarijs, quam in maioribus (inquit ipse) annotationis. Cap. CXLVII.

ATyphoëus quoque femininum patronymicum habetur Typhois. Ouidius in epistola Sapphus,

Arua Phaon celebrat Typhoidos Aetnæ. Est hic tamen, quod aduertas. canonicum est Τυφωεῖς à Τυφωείδης. sed ἐψιλὸν detrahitur ex ει diphthōgo, ut, breuis remaneat. sic Claudianus posselli-
um, quod est Τυφωεῖος, protulit per ἵ detraccta ἵ lib. III. de raptu Proserpinæ.

- Rupit' ne Typhoia ceruix,

Inarimen?

Contra Virgilius detraxit ἵ, retinuit ἵ. libro Aenēidos primo.

Nate patris summi qui tela Typhoëa temnīs.

A Typhos, & Typhon, patronymicam uocem habeo nullam.

Phorcus, ci, marinum numen. Virg. lib. Aen. V.
Phorciq; exercitus omnis.

Pindarus Pythiorum specie XII.

Ηποι τότε θεωρέοντος

Φόρκοι ἀμαύρωσεν θύμος.

Φόρκοι pro Φόρκοι. Φόρκοι pro Φόρκες. idest.

Phorci. Apollodorus etiam manifestius lib. II.

bibliothecæ. Οδὲ (Perseus subaudiatur)

Ἐρμοῦ, καὶ Αθηνᾶς περικατησουμένων δότι

Ταῦς φόρκου γίνεται θυματέας, εν τῷ πεφρεδῷ, καὶ δευτέρη (alia lectio, ἄντα, & πεφρεδῷ in duabus prima, & secunda) ἵσται αὐταις κατέβητε, καὶ φόρκου γεργόνων αὐτοφαί, γεσίαις ἐπι θυμητῆς. Idem & Phorcyn, cynis, Hesiodus in Theogonia.

Τοῦτο μὲν ἐκ οντούς, καὶ φόρκινος θύμος ἐστι.

Homerus in Odyssaea lib. XIII.

φόρκυ-
απλα

Φόρκιως δὲ πιστὸς λιμεῖς αἰλιοιο γέεντος.
Idem Phorcys, cyos. Hesiodus ibidem,
Φόρκιος δὲ αὐτὸς γενίας τίκε καλλιπαρίες.
Ponuntur etiam Phorcyn, & Phorcys pro mortali ab Homero XVII. Iliados lib. intra septem uersus, quorum primus,
Αἴας δὲ Φόρκιων διαφερεντα φάνετος γόνος.
ultimus est.

- Φόρκιος οὐκέποδον τε.
A Phorcus patronymicū est femininum Phorcis.
Propertius lib. III. eleg. XXII.
Sectaq; Persea Phorcidos ora manu.
Femininum etiam Phorcynis à Phorcyn.
Lucanus lib. Pharsalidos IX.

S quallebant latè Phorcynidos arua Medusæ.
libet, te hīc admonere, ut cōsideres aliquantulū,
quota declinatio est, & cuiusmodi, quam Lascha
res tradit, & persequitur his uerbis lib. III. quo
fusius agit de nomine, & uerbo per, omnes dia-
lectos οὐ Φόρκιος, τοῦ Φόρκη, τοῦ Φόρκυ (οὗτον καὶ Ησιόδος
ἐν θεογονίᾳ, αὐτὸς δὲ ὑπόλογον Φόρκη φιλότητι μηγεῖσα)
τὸν Φόρκιον. & reliqua. mihi enim incognita est, &
datiuus ille Φόρκη apud Hesiodū uidetur esse, uel
contractus ab integrō Φόρκιος, uel abscissus tam à
Φόρκιος quam à Φόρκη. Adiiciamus prædictis uis syl-
labam in Φόρκη non usquequaque (quod Lascha
res docet) esse breuem: sed & longam. Homerus
Iliados lib. II.

Φόρκης αὐτὸς φρύγας ἦται, καὶ Ασπάνιος θεοειδής.
Idem

Idem Iuris esse ultimæ Typhys ex Apollonio,
 Ichthys ex Oppiano didicimus. Apollonius lib. I.
 Argonauticōn,
 Τάφος Αγγιάδης
 Oppianus lib. I. halieuticon,
 - Ο δὲ ρίμφα γένυν καπνόν εξ αποχαλκοῦ.
 Ιχθύς αἰπάντος.

Hæc tamen excitatio quædam fuerit ad ueritatem diligentius indagandam: non Laschareæ estimationis uellicatio. inhumanior enim sim, si quicquam ei detraictum uelim, qui & eximiè græcam tenuit literaturam, & discendi cupidos docuit benignissimè. Ιλέος, λέος, idest Ileus, lei: Οἰλέος, λέος: idest Oileus, lei: Ιλιος, λιος: idest Ilius, lij: & Οἰλιος, λιος, idest Oilius, lii, Aiakis Locri pater. dictus Ileus teste Hesiodo,

- Οὐρέαν νύμφων

Εὐεάμφυος Ιλεον μιχθῶν ἐρατῆ φιλότητη.

cuius genitiuo casu attico usus est Lycophron in Alexandra,

Λοκεῖον ἀλγαῖ, καὶ περάνθρωπον νάπη

Kai πάς ὄνυδοντος Ιλέως δόμος.

ab Ileus factus est Oileus per pleonasmon. ab Oileus patronymicon Oilides. Propertius lib. III. elegia I.

Victor Oilide rape nunc, & dilige uatem.

ab Ileo non memini me legere. potest tamen canonice formari, ut ab Oileus, Peleus, Alceus. qui & Alceus. idest Αλκαίος, πάος, ὁ καὶ Αλκαίος, Αλκαίος:

χαῖς: & abiesto iota Aeolicè Αλκέος, ηάν. ab illo
Alcides patronymicum, quo nullum tritus. ab
hoc Alcaides. Pindarus Olympior. Specie. VI.
Ηεωλέως, οεωμών Θάλος Αλκείδην.

Sic à Θηβαίος, Θηβαίος, Θηβαΐδης masculinum, Θηβαΐς
femininum. quam uocem Antimachus in Græ-
cis, Papinius in Latinis titulū esse suis' Poëmatis
uoluerunt, quæ de rebus Thebanis conscripsere.
Papinius lib. XII, & ultimo.

O mihi bis senos multum uigilata per annos,
Thebai. Stephanus de Vrbibus,
Τελμηαῖς ἐν λίθῃ δὲ ὡς Αντίμαχος περότε Θηβαΐδης.
Idem & Alcæo, onis nuncupatus est. quo Sappho ufa est teste Varrone lib. VI II. linguæ la-
tinæ his uerbis. Reprendunt, cum ab eadem
uoce plura sunt uocabula declinata, quæ syno-
nyma appellant. ut Sappho, & Alcæus, & Al-
cæo. sic Geryon, Geryones, & Geryonas. hic
tamen ego magis Geryoneus legendum opi-
nor. uel ad fideliores prouoco codices. idem in-
ferius, ac non facere, cum dixerit recto casu Al-
cæus, in obliquis dicere Alcæoni, & Alcæonem.
redeamus ad Oileum. Cum propositum sit, o, per
pleonasmon in Oileus, & Homerus alibi semper
appellat Οἰλέα: repreensione haud carent, qui,
ubi scriptum est in catalogo.

Οἴληος ταχὺς Αἴας:

Volunt separatim scribi, ο Ιληος. ut sit, ο, το Ιληος
Αἴας. quod Homericum non est, inquit Eusta-
thius,

thius, & eo confirmat uersu, Οὐδὲν ἀπὸ Οἰλάδη με-
γαλύπτει λοχεῖ ἴπνον. in quo uersu loci nihil est ar-
ticulo ὁ. & illud simul apparet, Oiliaden patrony-
micum quinque syllabarum eundem esse cum
Oilide quatuor. sed Oiliden fieri ab Oileus, Oi-
liaden ab Oileus, quo utitur Homerus in VI. Ilia-
dos rhapsodia.

Κόλας Οἰλιάδης περὶ λόρδου Αμφιμάχου.

quanquam, nonnulli concisum esse existimarent
ab Οἰλιάδης. quæ formatio partim Ionica est,
partim poetica, Ionica, quia in Τηληίδης antepen-
ultima est ἡ: poetica, quia ubi sunt antepenul-
tima longa, & penultima breuis, assumitur, a,
ante ὅν ultimam, ob metrum præsertim in uersu
heroico, ubi dactylus locum habet, amphima-
crus non habet. ut Telamonides, Telamoniades:
Georgius tamen tegnographus ab Oilius deduc-
ci contendit, quem sequor non inuitus. quoniā &
Pindarus in fine nonæ Olympiorum speciei Ilia-
den uocat Ajacem Oilii F. ab Ilius, qui & Oilius.

Ος τ' Ιλιάδα γι-
κῶν ἐπιτεφανώσει βωμόν.

ad quem locum ita subscrabit Scholiafest:

Ιλιάδα. τῇ Οἰλέως παγδὸς τῇ Αἴαντος τῇ λοχεῖ.

αἴσι δὲ τῇ ἐέρηκε τὸν Ιλιάδα. ὥσπε φησί
καὶ Ησίοδος.

Satis productum est uel militum, uel testium,
multò etiam plus, quam fatis, ad conuincendum
propria quædam uirorum nomina non modò θι-

φορεῖσθαι,

φορέωνται, & διάνυμα esse, uerū etiam ~~πάτεων μετατάσ~~
 dici, & ~~πλεωνυμικάς~~ quorum alia sunt in usu sine
 patronymicis: pars gignit patronymica usitatissi-
 ma, nec ipsa sunt usitatiora: quædam & ipsa sunt
 in usu, & quæ patronymica ab ipsis deriuantur.
 Num persequendi plura finem faciam, si prius ex-
 rotem, qui cōmunis est grammaticorum omniū:
 detexero, & pro mea parte ueram conuertero in
 uiam. Docent pleriq; omnes grammatici, Phaē-
 thontides, quæ & Phaethontiades interdum me-
 tri gratia dicuntur: patronymicum esse à fratre,
 quo Phaethontis sorores denominantur. tu ne-
 ga omnino, & doctrinam istam explode, & rei-
 jice, ob illam potissimum rationem, quod patrony-
 mica à patribus sunt, unde nōmen: & ab his
 omnibus, quæ principium quodammodo pluri-
 bus esse possunt. ut auus, mater, (à quo ~~μητερυμι-
 κόν~~ apud Pindari commentarium in Pythijs, spe-
 cie III. & alibi) patria, locorum propria conditor,
 princeps, & huiusmodi, in quibus frater
 non connumeratur: quod ramus magis sit, quam
 arbor: riuus, quam fons: latus, quam caput. dīc
 potius à patris cognomine formari. Sol enim
 Phaeton cognominatur. id est splendidus Home-
 rus in hymno solis.

Ηλιον ὑμένιν αὖτε διὸς τέκος αἴγαρο μοῦσα
 Καλλιόπη φαέθοντα.

Idem Iliados lib. XI.

Εὖτε γὰρ ἦλιος φαίθων υπερίστη γαίης

H Idem

Idem Odysseæ lib. itidem X I.

- Οὐδὲ γένετος

Ηέλιος φαίθων έπειδέρπεται απίννεσιν

Eutipides, Leontius, Antiphilus, Martialis, Silius, Virgilius (quantum nunc mihi succurrat) etiam cognomentum loco nominis posuerunt.

Virgilius lib. V. Aen.

Nonamq; serena

Auroram Phaëtonis equi iam luce terebant.

Ad quem locum doctè Seruius .Phaëtonis solis.

Ἐπὸ τῷ φάετοντι, καὶ αἴθω. sensus est, Phaeton sol dicitur à luce, & accendo. Silius lib. punicus, VI.

- primi q; nouo Phaëtonte retecti

Seres lanigeris repetebant uellera lucis.

Martialis lib. III. de pigris nautis

Iam prono Phaëtonte sudat Aethon,

Exardetq; dies, & hora lassos

Interiungit equos Meridiana

Antiphilus eisdem epigrammatum græcorum lib. & uersu iam supra citatis in uoce Pluteus.

Αὐφοτέρας ἀδικεῖς καὶ πλεύει, καὶ φαίθονται.

Leontius lib. IIII. græcor. epigr. etiam declarat. nam cum Phaëtonem præmisisset, solem subiecit declarationis ergo.

Καὶ φαίθων χαρίδειαν ἔχ τόπον, ἀλλὰ χαεῖσα.

Ηέλιον τέχην πεσπορθύων φαίσσων

Euripides (ut ab alijs citatur: nam ego nondum legi) παῖδες τάλαιναι κόραι φαίθοντος.

Quod si κόραι φαίθοντος sunt, id est filiæ Phætho
ris

ris, non sunt *αδιλοι*, id est, sorores. sed sic à patris cognomine Phaethontides nuncupantur ut à patris nomine, Heliades. Dionysius *εν μετρησι*,

Ηλιάδες κέρνυσσαν ὀδυρέμεναι φαίδοντα.

Ouidius lib. II. met.

Nec minus Heliades lugent, & inania morti
Munera dant lachrymas, & cæsæ pectora palmis
Non auditurun miseras Phaëthonta querelas
Nocte, dieq; uocant, asternunturq; sepulchro.
Probè, prolixeq; monstratum est, Phaetontides
à Phaëthonte patre, non fratre deriuari. quid
Meleagrides? (dicet aliquis) nonne à Meleagro
fratre dictæ: ergò & à fratribus sunt patronymica
et inepita, stultaq; conclusio. Meleagrides non
ea ratione dictæ sunt, quia Meleagri sorores fue-
runt: sed, quia cum Meleagri miserè extinti de-
siderium ferre non possent: extabuerunt, & à Dia
nata tandem miserescente in aues conuersæ sunt.
quæ ab eo, cuius id fato contigerat: nomen ac
ceperunt. Adiuuat, quod fuerunt, qui docue-
rint, non Meleagri sorores, his auibus mutatas;
sed familiares quasdam Iocallidis in Lernā virgi-
nis, quam diuini s colunt honoribus. habes histo-
riā hāc in Suidæ collectaneis. Quare tollatur om-
nino ex patronymicorum præceptis illud, quod
patronymica sicut etiā à fratribus. & Meleagrides
aves dicantur æquè, ac Meleagreæ. ut Diome-
dex illæ, in quas Diomedis socii sūt trasformati.

H 2 Ad

Ad postremum (quia laborantem hanc literaturæ partem semel adiuuare constitui) nec illud relin quam indictum, quod ad patronymicæ rationem maximè pertinet: patronymica fieri à propriis nominibus, non ab appellatiuis: quòd appellatiua sunt & communia, & de multis dicuntur. quamobrem si ab ~~αὐτοῖς~~ dixerimus ~~αὐτοῖς~~, ostendemus natum quempiam ex multis. quod absurdum est. Solum enim Pana dicunt ex multis genitum, unde & nomen cepit. scribit Blastus in magno etymologico. quém, ut intellegas: scias oportet fuisse scriptores quorum unus Duris Samius: qui scriptis mandarunt, Penelope non fuisse pudicam, quantum prædicat Homerus, sed sui copiam fecisse omnibus procis. ex quorum promiscuo concubitu natum filium Pana ab re denominatum fuisse. quòd ~~πάντων γό~~ esset. i. omnium filius. taxatur illius impudicitia à Lycophrone quoque in Alexandra: quod & Hermolaus Barbarus adnotatu dignum duxit in castigationibus Plinianis: & à poëta nescio quo in priapeiis, ex illo uersu pluribus demonstratur,

Quæ sic casta manes, ut iam conuiua uisas.
& sequentia. Homerus uero, qui φιλέλλην erat,
& φιλοδυστεῖς: ita suum poëma instruxisse, & adornasse, ut quæ mulier fuisse impudicissima: pro pudicissima celebretur. contrarium fecit Virgilius, & Ennius ante Virgilium, is φιλορρωμαῖος,

&

& μισοκαρχησόντος, commentus est, Didonem Carthaginis conditricem, quæ castissima fuit, & sese ipsa occidit, ne cogeretur post mariti obitum alteri nubere; quod à Iustino traditur lib. XVIII. amore perditam esse in complexus Aeneæ Troiani abeuntisq; in Italiam desiderio, & impatentia mortem sibi consisse, & cremandum corpus in extructum ad id rogum proiecisse. inde epigramma est græcorum epigrammatum li. IIII. in Didonis imaginem innominati quidem aurois, uerùm non mali, neque inepti, quo Dido miserabiliter dolet, & queritur, falsa, indignaq; Virgilium esse commentum cōtra castitatis suæ existimationem. Lege græcum, protinus meum lectorus, meum dico, quod à me latinitate donatum est, indicandæ rei gratia. proinde non nisi cum uenia legendum. nām Ausonius, qui multis retrò seculis latinum fecit, paraphrastes magis fuit, quām interpres, & mutando quædam, plura adiiciendo, materiem, quæ publica erat: iuris fecit priuati.

Αρχέτυπον Διδοῦς ἐρευνήσος ὁ ξένη λόγιος

Εἰκόνα θεωρεῖσθαι κάλλει λαμπομένην.

Τοιν καὶ γρόμεν. ἀλλ' οὐ νόον, οἷον ἀκούεις

Αἰγαῖον, ἐπ' ἀφίμωις δόξαι ἐνεγκαρδύν.

Οὐδὲ γὰρ Αἰγαῖα ποτ' ἐσέδρακον, οὐδὲ γεόνοισι

Τεργίνης περθομένης ἡ λυθόν ἐσλιβύλην.

Αλλὰ βίας φέρουσα Ιαρβάων ὑμείσιον

Πῆξα κατὰ κερδίης φάσγανος ἀμφίτομον

Πιερίδης

Πιερίδις πίμει ἀγνὸν ἴφοτλίσσειτε Μάρενα;

Τοῖα καθ' ἡμετέρης ψύσσει σωφροσύνης.

Didonis genitiua hospes, quā cernis, imago est,
Claraq; diuino munere forma nitet.

Forma quidē illa ipsa est, sed mēs nō turpis, ad aures
Qualem fortē tuas improba fama tulit.

Aencam uidi nunquam, neque diruta Troiæ
Mœnia erant, Lybiā cùm mea classis adit.
In thalamos transire suos cogebat Iarbas.

Ne facerem, stricto uindicat ense manus.

Quo mihi Pierides castus Maro concitus cœstro
Falsa meæ cecinit stupra pudicitiæ?

tantum prodest, obestq; habere scriptores amicos, & inimicos. Vale cum Petro, & Cœsare fratribus pueris beneq; studiosis, neque exigui profectus, & cùm ætate, tum bonis literis, bonisq; moribus crescite. ut dignissimi sitis, qui ab omnibus (ut opto, & spero) diligamini semper, & plurimum commendemini. Fano cal. Nouembr. M. D. LIX. Pontifícia sede ob Pauli IV. excesum uacante.

*Laus, & gloria Deo
sempiterna.*

